

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Commissione Tributaria Regionale di Firenze — Sezione 33 z dnia 23 marca 2005 r. w sprawie Villa Maria Beartrice Hospital SRL przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Firenze 1

(Sprawa C-155/05)

(2005/C 155/07)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 6 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Commissione Tributaria Regionale di Firenze — Sezione 33 (Włochy) z dnia 23 marca 2005 r. w sprawie Villa Maria Beartrice Hospital SRL przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Firenze 1.

Commissione Tributaria Regionale di Firenze — Sezione 33 zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

„czy art. 10 pkt 27 quinquies D.P.R. (dekretu Prezydenta Republiki) nr 633 z dnia 26 października 1972 r. jest zgodny z art. 13 część B pozostałe zwolnienia lit. c) szóstej dyrektywy Rady EWG z dnia 17 maja 1977 r.”. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Audiencia Provincial Madrid z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie Elisa María Mostaza Claro przeciwko Centro Movil Milenium, S.L.

(Sprawa C-168/05)

(2005/C 155/08)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 14 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Audiencia Provincial de Madrid z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie Elisa María Mostaza Claro przeciwko Centro Movil Milenium, S.L.

Audiencia Provincial de Madrid zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy ochrona konsumentów w dyrektywie Rady 93/13/EWG ⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oznacza, iż sąd, który rozpatruje skargę o uchylenie orzeczenia sądu arbitrażowego powinien wziąć pod uwagę nieważność klauzuli arbitrażowej i uchylić orzeczenie na tej podstawie, iż zapis na arbitraż zawiera nieuczciwy warunek na szkodę konsumenta, wówczas, gdy kwestia ta została podniesiona w skardze o uchylenie orzeczenia sądu arbitrażowego, lecz nie została podniesiona przez konsumenta w postępowaniu arbitrażowym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 21.4.1993, str. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Conseil d'Etat (Francja), section du contentieux, wydanym w dniu 15 grudnia 2004 r. w sprawie Denkavit International BV i Denkavit France SARL przeciwko Ministère de l'Économie, des Finances et de l'Industrie

(Sprawa C-170/05)

(2005/C 155/09)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 8 lutego 2005 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Conseil d'Etat (Francja), section du contentieux, (Rady Państwa, wydziału spornego) wydanym w dniu 15 grudnia 2004 r. w sprawie w sprawie Denkavit International BV i Denkavit France SARL przeciwko Ministère de l'Économie, des Finances et de l'Industrie.

Conseil d'Etat (Francja), section du contentieux zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy przepis, który nakłada podatek na spółkę dominującą niemającą siedziby we Francji, będącą beneficjentem dywidendy, wyłączając ze swego zakresu spółki dominujące z siedzibą we Francji, narusza zasadę swobody przedsiębiorczości?

2. Czy takie uregulowanie podatku potrącanego u źródła jest samo w sobie sprzeczne z zasadą swobody przedsiębiorczości, czy też — jeśli umowa między Francją a innym Państwem Członkowskim dotycząca opodatkowania, zezwalająca na owo potrącenie podatku u źródła, przewiduje możliwość zaliczenia na poczet podatku należnego w tym innym Państwie Członkowskim obciążenia poniesionego na podstawie kwestionowanego przepisu — należy mieć na względzie tę umowę przy ocenie zgodności owego przepisu z zasadą swobody przedsiębiorczości?
3. W przypadku uznania za słuszną drugiej z możliwości wskazanych na zasadzie alternatywy w pkt 2, czy istnienie wspomnianej umowy jest wystarczające dla postrzegania kwestionowanego przepisu jako prostego mechanizmu podziału opodatkowania między dwa zainteresowane państwa, bez konsekwencji dla przedsiębiorstw, czy też okoliczność, że spółka dominująca niemająca siedziby we Francji może się znaleźć w sytuacji, kiedy niemożliwe jest dokonanie przewidzianego w umowie zaliczenia, musi skutkować uznaniem tego przepisu za niezgodny z zasadą swobody przedsiębiorczości?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie T-193/02 L. Piau przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, popieranej przez Międzynarodową Federację Związków Piłki Nożnej (FIFA) wniesione przez L. Piau w dniu 15 kwietnia 2005 r.

(Sprawa C-171/05 P)

(2005/C 155/10)

(język postępowania: francuski)

W dniu 15 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zostało wniesione przez L. Piau, reprezentowanego przez adwokata M. Fauconneta, odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie T-193/02 L. Piau przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich popieranej przez Międzynarodową Federację Związków Piłki Nożnej (FIFA).

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-193/02;

2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 kwietnia 2002 r.;
3. jako że stan postępowania na to pozwala oraz w oparciu o art. 61 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wydanie przez Trybunał orzeczenia ostatecznego w sprawie
4. obciążenie FIFA kosztami postępowania w sprawie T-193/02 oraz w sprawie niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty:

1. Naruszenie praw wnoszącego odwołanie

Sąd Pierwszej Instancji, nie podnosząc z urzędu naruszenia art. 253 WE przez Komisję, która nie uzasadniła oddalenia wniosku wnoszącego odwołanie opartego o art. 49 WE, naruszył przyznane mu kompetencje. Ponadto Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, ponieważ pominął niektóre zarzuty wnoszącego odwołanie.

2. Naruszenie art. 81 Traktatu WE

Wobec braku materialnego dowodu co do koniecznej reglamentacji zawodu i dowodów pokazujących postęp ekonomiczny lub techniczny regulaminu FIFA w sprawie działalności agentów zawodników, Sąd Pierwszej Instancji pozbawił swe orzeczenie podstawy prawnej. Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo oceniając, że nie było wspólnotowego interesu w uwzględnieniu skargi i tym samym wyrok pozbawiony jest podstawy prawnej i ma miejsce naruszenie art. 81 Traktatu WE.

3. Naruszenie art. 82 Traktatu WE

Wobec braku dochodzenia Komisji w sprawie pozycji dominującej FIFA i w sprawie ewentualnego jej nadużycia, Sąd Pierwszej Instancji nie był uprawniony do zastąpienia Komisji do celu orzeczenia po stwierdzeniu istnienia pozycji dominującej, że nie ma jej nadużycia, dopuszczając się naruszenia prawa i orzecznictwa, a także art. 82 Traktatu WE.

4. Sprzeczny i niewystarczający charakter rozumowania Sądu Pierwszej Instancji równający się brakowi uzasadnienia w odniesieniu do utrzymywania się skutków antykonkurencyjnych.

5. Naruszenie prawa w odniesieniu do równoważności „dyplomów FIFA”.

6. Naruszenie ogólnej zasady pewności prawnej.

7. Naruszenie prawa w odniesieniu do zadań i kompetencji Komisji.